

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2016 roku prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. wszczął śledztwo przeciwko K. R. i T. O. o czyny z art. 62 ust. 1 i 2, art. 63 ust.1 oraz art. 58 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z ujawnieniem w mieszkaniu wynajmowanym przez Stowarzyszenie (...) przy ul. (...), konopi innych niż włókniste. (kopia postanowienia k.2- tom PR 2 Ds. (...).2017)

W wyniku poczynionych ustaleń przeciwko T. O. i K. R. został skierowany akt oskarżenia do Sądu. (kopia a/o k. 15 i następane)

W dniu **31 sierpnia 2016 roku** do Wydziału dw. z Przystępczością Narkotykową stawił się A. B. (wiceprezes Stowarzyszenia (...)), po czym został zatrzymany. (notatka k.9, protokół zatrzymania k.20- tom PR 2 Ds. (...).2017)

Postanowieniem z **2 września 2016 roku**, Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi zastosował wobec A. B. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy od dnia zatrzymania. W uzasadnieniu swej decyzji Sąd wskazał, że zebrany materiał dowody w postaci zeznań świadka J. M., protokołów przeszukania pomieszczeń zajmowanych przez Stowarzyszenie (...) gdzie regularnie bywał A. B. i gdzie ujawniono susz roślinny i rośliny konopi uprawdopodobnia w wysokim stopniu fakt popełnienia przez niego zarzucanych mu przestępstw (w tym wspólnie i w porozumieniu z K. R. (2) i T. O. (2)). Nadto Sąd wskazał na groźbę wymierzenia w/w surowej kary oraz możliwość utrudniania postępowania poprzez wywieranie wpływu na treść zeznań świadków - osób zaangażowanych w działalność w/w stowarzyszenia (postanowienie k. 37- tom PR 2 Ds. (...).2017, protokół przesłuchania wnioskodawcy k.56 i nast.).

Wskutek zażalenia złożonego przez obrońcę podejrzanego A. B., w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z 14 października 2016 roku zmienił zaskarżone orzeczenie i **uchylił środek zapobiegawczy** w postaci tymczasowego aresztowania nakazując niezwłoczne zwolnienie A. B.. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał na błędną ocenę materiału dowodowego, a co za tym idzie na brak przesłanki ogólnej w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia czynu zabronionego przez A. B. (postanowienie z 11 grudnia 2013 roku k.43- tom PR 2 Ds. (...).2017)

A. B. przebywając w jednostce penitencjarnej nie sprawiał problemów natury wychowawczej bądź dyscyplinarnej. W stosunku do przełożonych prezentował postawę regulaminową. Nie był karany, nie był też nagradzany kodeksowo. Przebywając w jednostce penitencjarnej nie chorował, ale bardzo schudł (opinia k. 64, protokół przesłuchania wnioskodawcy k. 56-58, dokumentacja medyczna k 67)

W momencie zatrzymania wnioskodawca pełnił funkcję wiceprezesa Stowarzyszenia (...) (obecnie jest prezesem). Stowarzyszenie zajmuje się obsługą projektu badawczego mającego na celu analizę funkcjonowania społecznego populacji dorosłych używających konopi w Polsce w ramach modelu zamkniętych klubów społecznych- miejsc legalnej i kontrolowanej uprawy konopi dla prywatnego użytku pacjentów medycznych konopi oraz dorosłych użytkowników rekreacyjnych. (wniosek k.3-6, protokół przesłuchania wnioskodawcy k. 56-58)

Wnioskodawca nie był uprzednio karany. Był (...) Politechniki (...), Fizyki i (...) Stosowanej. Był także radnym Osiedla (...).

Informacja o aresztowaniu w/w była dostępna w Internecie co spowodowało utratę dobrego imienia, zaufania do niego, odejście wielu osób z projektu, nadto problemy z pozyskaniem kolejnych osób do badań realizowanych w w/w projekcie badawczym. (protokół przesłuchania wnioskodawcy k. 56-58)

Postanowieniem z 29 grudnia 2017 roku, prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. w Ł. **umorzył śledztwo** w sprawie posiadania środków odurzających oraz uprawy konopi przeciwko A. B. wobec uznania, że nie popełnił on zarzucanych mu czynów (postanowienie k. 58 -tom PR 2 Ds. (...).2017)

W 2017 roku A. B. został ukarany za wykroczenie z art. 87 §1 k.w. Karę grzywny zapłacił (akta sprawy XVII W 853/17, k. 21- wyrok, k.31 –kd)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania wnioskodawcy A. B. oraz dokumenty załączone do akt sprawy.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania faktów podanych przez A. B. bowiem są jasne, spójne, nadto znajdują oparcie w przedstawionych dokumentach jak choćby w załączonych aktach PR 2 Ds. (...).2017 czy też w załączonej dokumentacji medycznej oraz dokumentacji związanej z osadzeniem w w/w jednostce penitencjarnej.

W całości przymiot wiarygodności posiadają także pozostałe środki dowodowe o charakterze nieosobowym zgromadzone w sprawie, albowiem zostały zebrane zgodnie z przepisami prawa i nie były kwestionowane przez żadną ze stron w toku postępowania.

A. B. w dniu 13 czerwca 2019 roku złożył wniosek o zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie, domagając się kwoty 50 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia (wniosek k. 3-6).

Orzeczenie o zadośćuczynieniu ofierze krzywdy jest nieporównanie trudniejsze niż rozstrzygnięcie o naprawieniu szkody o charakterze materialnym. Nie sposób wszak jednoznacznie wyrazić kwotą, odpowiednią kompensatę dla tego, kto wskutek działań Państwa, stał się obiektem poniżenia, cierpiał w wyniku rozłąki z najbliższymi, czy też wskutek działań Państwa zniweczono jego plany rodzinne i zawodowe.

W orzecznictwie podnosi się zasadnie, że "zadośćuczynienie za doznaną krzywdę to odszkodowanie za szkodę niematerialną wynikłą z wykonania kary [środka zabezpieczającego, tymczasowego aresztowania lub zatrzymania - przyp. W.J.], a stanowią ją negatywne przeżycia psychiczne wiążące się nie tylko z faktem pozbawienia wolności, ale również z tym, że osoba taka w okresie odbywania kary utraciła to, co nazywa się dobrym imieniem" (wyr. SN z 17.10.2007 r., WA 43/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 2246). Trafnie przyjmuje się w orzecznictwie, że "dla wykładni pojęcia "zadośćuczynienie", o jakim mowa w art. 552 KPK, miarodajne są przepisy prawa cywilnego materialnego, a zwłaszcza art. 445 § 2 KC, z którego wynika, że zadośćuczynienie winno być "odpowiednie" (wyr. SA w Katowicach z 14.2.2008 r., II AKa 11/08, OSA 2009, Nr 2, poz. 7, Art. 552 KPK red. Skorupka 2019, wyd. 31/W. J.).

Nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca niesłusznie został tymczasowo aresztowany i osadzony w jednostce penitencjarnej w Ł., w której przebywał od 31 sierpnia 2016 roku do 14 października 2016 roku, a więc 45 dni. Nigdy wcześniej nie był karany i nie przebywał w warunkach więziennych. Z pewnością różnorodne dolegliwości związane z pozbawieniem człowieka wolności rosną wraz z wydłużaniem się jego czasu (ze względu na skutki osobiste, rodzinne, społeczne), niemniej nie można pomijać okoliczności, że - zwłaszcza w przypadku osób, które spotykają się z taką sytuacją po raz pierwszy - największy stres i naturalny lęk, czasem szok wywołują pierwsze godziny i dni więziennej izolacji, na co wskazywał też sam wnioskodawca. A. B. w momencie zatrzymania był (...) Politechniki (...), Fizyki i (...) Stosowanej. Był także radnym Osiedla (...) oraz wiceprezesem Stowarzyszenia (...), a także lobbystą. Cieszył się nieposzlakowaną opinią, współpracował z wieloma osobami przy wspomnianym wyżej projekcie badawczym. Informacja o tymczasowym aresztowaniu dotarła na uczelnię, do członków stowarzyszenia, znajomych. Pisano o tym w prasie jak również szeroko komentowano w Internecie. Znajomi, członkowie stowarzyszenia utracili do wnioskodawcy zaufanie, wiele osób odeszło z projektu, a pozyskanie nowych było problemem. Jak sam wskazał, mimo umorzenia postępowania „postrzegany jest jako przestępca, który przebywał w areszcie”. Nie można też pomijać, że wnioskodawca został zatrzymany w momencie kiedy przyszedł na Komisariat, po tym jak dowiedział się

o przeszukaniu w miejscu jego zameldowania. Sądził, że będzie to rutynowe przesłuchanie. Zatrzymanie w zaistniałej sytuacji uznał za wielce krzywdzące z czym – w świetle zgromadzonych dowodów - należy się zgodzić.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie przyznane zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego, utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa; nie może prowadzić do nadmiernego bogacenia się. Wysokość kwoty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie jest łatwa do precyzyjnego ustalenia. W przedmiotowej sprawie biorąc pod uwagę okoliczności zatrzymania wnioskodawcy, ilość dni spędzonych w jednostce penitencjarnej, wywołane tym skutki w sferze życia tak osobistego jak i społecznego A. B. Sąd uznał, że kwota 20 000,00 złotych będzie odpowiednia. Z jednej strony bowiem przedstawia wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej zaś jest utrzymana w rozsądnych granicach, wyważona i sprawiedliwa, a przy tym nie może być uznana za nadmierną.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć Prokuratorowi oraz wnioskodawcy z pouczeniem o apelacji

10.07.2019 r.